

sikre, at folk fra Sydfyn og Langeland kom til Odense på arbejde.

Man skulle have gjort det modsatte. Man skulle have udbygget vejen dér, hvor den ligger, have investeret noget i banetrafikken, og så i øvrigt støttet dem i Svendborg og i Langelandsområdet, så de kunne blive hjemme og arbejde i Svendborg. Det må være det, der menes med den flotte sætning heri, men det er ikke det, man gør.

Det samme gælder det her med, at man er ved at sælge statshavnene til kommunerne, hvilket er negativt for udviklingen af de områder, hvor man har nogle havne, for de havne bliver simpelt hen for dyre for søtransporten. De kan ikke konkurrere med de store kommunale havne, som er konsoliderede. De nye kommunale havne, altså de tidligere statshavne, skal til at forrente og afskrive deres investeringer – de investeringer, der er betalt af staten for længst – for nu skal de betale for dem, samtidig med at de selvfølgelig skal betale driften og udviklingen af havnene. Så man hæmmer på den måde søtransportens udvikling.

Så det var vældig godt, hvis Miljø- og Energiministeriet ville få sine budskaber solgt til de andre ministerier og ikke bare til de andre partier. Det kunne faktisk være vældig flot.

Så er der landdistrikterne. Der er blevet sagt også af et par tidligere ordførere her, at det jo går godt i landdistrikterne. Det passer ikke. Det går godt i landkommunerne, og vi var inde på i en tidligere debat, at den statistik, man har over det, faktisk er forkert. I enhver kommune er der både byer og landdistrikter, men den statistik, der viste, at det går godt i landdistrikterne, er en, der fortæller, at det går godt i de kommuner, som ikke har en stor by, men en mindre by. Det kalder man landdistrikter.

Men f.eks. i Sindal Kommune, hvor byen ikke er så stor, er der også noget, der hedder landdistrikter, og i landdistrikterne går det ikke godt, selv om det går godt i Sindal og i Vrå og i Dronninglund for at nævne nogle af de byer, som her kaldes landdistrikter. Og det er vi meget kritiske over for, og der har vi jo sammen med de borgerlige partier haft flere lovforslag, så man kunne åbne lidt op for udviklingen i landdistrikterne. Men der har regeringen altså en noget jomfrunalsk eller gammelideologisk holdning, som forhindrer, at man kan få lidt mere skub i landdistrikterne. Vi ville meget gerne medvirke til, at man kunne det, for det er utrolig vigtigt for landbefolkningen, at man

holder en nogenlunde jævn økonomisk udvikling i hele landet.

Der vil jeg så lige runde af med igen at sige: Den regionalpolitiske udvikling handler selvfølgelig om, at man planlægger inden for kommunen. Men når nu man også i landsplanredøgørelsen bekymrer sig om hele landets udvikling, regionerne imellem hinanden, så er det nemlig den sag, som jeg ønsker at tale om. Man skal ikke bare bekymre sig om planlægning inden for regionen, men også om, hvordan regionerne udvikler sig i forhold til hinanden. Der var det, at de her nye landsdelscentre måske skulle have været suppleret af et landsdelscenter f.eks. i Storstrøms Amt og i Tønderområdet i stedet for i de to centre, som i forvejen går godt, nemlig Trekantområdet og Herning-Holstebroområdet.

Men alt i alt er det ikke så ringe en landsplanredøgørelse, hvis ellers vi kunne få lov til at få lidt mere indflydelse på udviklingen af den.

Thorkild B. Fransaard (FRI):

Sådanne landsplanredøgørelser er meget vigtige. De er jo grundlaget for, hvordan man udarbejder regionsplanerne rundt omkring i amterne. Derfor må den ikke være alt for detaljeret, og det er den her heller ikke. Men samtidig skulle der også være nogle retningslinjer for, hvad amterne skal gøre. Dem er der ikke for mange af.

Nu er det sådan, at når regionsplanen er lavet, så udarbejder man en kommuneplan efter den, og det er den, befolkningen må rette sig efter. Heldigvis for hele planlægningsområdet har vi vedtaget en lov herinde, så man ikke absolut skal revidere kommuneplanen hvert fjerde år. Det er en god ting, for der sker jo noget hele tiden, sådan at det er bedst, man selv tager stilling til, hvornår man skal gøre noget.

Ligeegyldigt hvor meget planlægning man laver, om det er på landsplan, eller det er helt nede på lokalt plan, så løber udviklingen altid fra det. Så vi skal gøre, hvad vi kan for at følge med, og derfor er det rigtigt ikke at lave det alt for detaljeret, men bare lave nogle retningslinjer.

I den gamle landsplan havde vi nogle landsdelsområder. Det var Aalborg, Århus, Odense, Esbjerg og København. Nu kommer der to mere, nemlig Trekantområdet og Holstebroområdet. Det er et klart udtryk for, at det er udviklingen, der bestemmer, og at det ikke er os, som vi tror. Det er lige bestemt i de to områder, der